

LYNN AUSTIN

Valuri de îndurare

Traducere de Gabriela-Mariana Wilson

*Lylei Rose,
cu dragoste*

„Copiii copiilor sunt cununa bătrânilor.”
Proverbe 17:6

„Căci sunt bine încredințat că nici moartea,
nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile,
nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare,
nici înălțimea, nici adâncimea,
nici o altă făptură nu vor fi în stare
să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu
care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Romani 8:38–39

Capitolul 1

Anna

LACUL MICHIGAN
1897

Îmi trăiesc pe viu coșmarul. O furtună violentă ne-a luat cu asalt vaporul și fiecare clipă ce ne saltă pe creasta unui val, pentru ca următoarea să ne azvârle necruțător în vârtoarea apelor, îmi întărește convingerea că ne vom scufunda. Totul e ca în coșmarul meu – cel care mi-a bântuit nopțile de când mă știu pe lume.

Mă cuibăresc cu mama pe puntea de pasageri, în timp ce vântul face ca ploaia și valurile să se izbească de ferestre. Tunetele bubuie și trosnesc ca niște butoaie încărcate cu ghiulele de tun care se rostogolesc la vale. Închid ochii, în timp ce lănci de fulger brăzdează zarea întunecată. Peste răcnetul vântului, abia îmi pot desluși suspinele, și glasul mamei ce încearcă să mă liniștească.

— Psst... Nu mai plânge, Anna.

Sunt femeie în toată firea, am douăzeci și trei de ani, dar încercă să-mi potolească temerile ca pe vremuri, în copilărie, când mă trezeam urlând în toiul nopții din coșmar, tremurând ca varga, de parcă apele înghețate m-ar fi înghițit de vie.

Numai că, de data asta, nu visez. Ne aflăm la bordul unui vapor pe nume „Holland”, care se căznește să străbată Lacul Michigan pe o furtună cumplită. Cazanele vuiesc și îmi zvâcnesc sub picioare ca bătăile unei inimi tulburate, îngânându-mi parcă propria inimă. Mă amețește tangajul și balansul violent al vaporului care alunecă pe lac precum o jucărie. N-ar fi trebuit pentru

nimic în lume să mă învoiesc să vin cu vaporul, dar, în graba mare de a pleca din Chicago, am ales ceea ce-mi părea cel mai rapid și mai direct mijloc de transport. O greșeală catastrofală. Cum am putut să uit de coșmarul care mi-a bântuit copilăria? Acum am să mor, și nu vreau asta în ruptul capului.

— Șșș... Nu mai plânge, Anna, mă liniștește mama. Sunt aici, lângă, tine.

Dar tata e acasă, la Chicago, ceea ce face ca acest coșmar real să se deosebească de visul meu de atâția ani. De aici știu că vom muri amândouă. În vis, mami și cu mine abandonăm vasul împreună cu alți călători și ne îngrămădim într-o barcă ticsită de salvare. Suntem izbite brusc de un val semeț care ne răstoarnă barca, prăvălindu-ne în apa înghețată. Șocul îmi taie respirația. Pielea îmi furnică și mă ustură de mama focului. Ne scufundăm, ținându-ne strâns una de alta, trase la fund de fustele și jupoanele grele ale mamei. Nu mai văd nimic, nu mai am aer. Mama dă din picioare, zbatându-se să iasă din nou la suprafață, și când reușim, în sfârșit, peste tot în jur lumea urlă și strigă după ajutor. Întinderea nesfârșită a lacului le înghite strigătele. Îl văd pe tata bătând frenetic apa la câțiva metri de noi, îmbrăcat în costumul și vesta lui întunecată. Mami mă împinge spre el, implorând: „Salveaz-o pe copilă, te rog! Te implor!”

Nu vreau să-i dau drumul, dar tata mă apucă strâns cu brațele lui puternice, ținându-mi capul deasupra valurilor involburate. Mă uit înapoi, dar mami nu mai e. Peste vârtejul apei nu se mai zărește decât mâna ei fluturând ca de rămas bun. Tata își face vânt s-o apuce, dar e prea târziu. Mami dispăre, înghițită de marea neagră, involburată.

Mă trezesc țipând de fiecare dată, dar nu și din acest coșmar. Mă agăț atât de strâns de mama, încât o fac să icnească.

— Ușurel, Anna. Mă sufoci!

— Nu mai e tata aici să ne salveze! Ne scufundăm și nu vreau să mor!

— Nu ne scufundăm, draga mea.

Dar nu mă convinge. Gândul îmi zboară la ultimul serviciu religios la care am luat parte la biserica de pe Bulevardul Chicago și tema prediciei mi se pare acum profetică. Pastorul ne-a vorbit de o furtună întocmai ca cea stârnită brusc pe Marea Galileii, făcând scena la fel de vie ca în coșmarul meu. Isus dormea în barcă, dar a fost trezit de prietenii Lui, îngroziți că se scufundă. Isus a strigat: „Taci! Fără gură!” Și vântul și valurile s-au potolit într-o clipă. Au fost salvați. „Isus poate să potolească și furtunile din viața ta”, a mai spus pastorul, întrebând mai apoi: „L-ai primit pe Isus ca Mântuitor? E alături de tine pe marea tumultuoasă a vieții? De-ar fi să mori mâine, te-ai duce în cer?”

Am simțit nevoia să mă ridic din strană și să-i urmez chemarea, mergând cu ceilalți la altar, dar teama m-a ținut pe loc. Iar acum, din pricina prediciei aleia, mă aflu aici pe vapor pe o asemenea furtună teribilă. William mi-a pus în vedere să nu mă mai întorc la biserica aceea și a rupt logodna când a aflat că nu l-am ascultat. Am plecat din Chicago să-mi oblojesc inima frântă, îmbarcându-mă cu mama pe un vapor ce ne ducea la o stațiune aflată pe malul celălalt al lacului Michigan. Se pare însă că nu vom mai ajunge. Se aude un nou bubuit de tunet, ceva mai departe de data asta.

— Totul va fi bine, Anna, mă liniștește mama. Mă întreb dacă vorbește de călătorie sau de inima mea frântă. Poate și de una, și de alta.

— Uite, deschide ochii, să te convingi!

Îmi dă drumul din brațe, lăsându-mă să-mi ridic capul dintre pliseurile bluzei ei.

— Vezi, draga mea? Furtuna se depărtează. Cerul e mai senin acolo. Încă puțin și ajungem.

Dar țărnul încă nu se zărește și lacul răvășit de furtună se învoldurează mai departe, vestind o călătorie zbuciumată până la hotelul Ottawa, de pe litoral.

— E întocmai ca în coșmarul meu. Mai ții minte, mamă? Mai știi cum mă trezeam noaptea țipând? N-am mai visat de mult că

mă înec, dar furtuna asta îmi răscolește amintirile. Era un vis atât de real!

— Treci printr-o perioadă dificilă. E firesc să fii supărată.

L-am iubit pe William și am crezut că și el mă iubește, dar el în schimb mi-a frânt inima, punând capăt logodnei. Îmi duc mâinile la inimă și o simt zbătându-se în piept ca o pasăre rănită.

— Încă mă doare, spun eu.

— Știu, draga mea... Știu...

Dar mama habar n-are de ce nu mai vrea William să se însoare cu mine. Din pricina religiei, în general, și a bisericii de la intersecția dintre Bulevardul Chicago și strada LaSalle, în special. „Ți-am spus că nu mai vreau să aud de locul ăla, Anna!”, a strigat el.

Nu l-am mai auzit niciodată ridicând tonul așa.

„Ți-am spus să nu te mai duci acolo! Te smintește de-a dreptul. Ți-am pus în vedere să nu mai mergi, dar ai ieșit din cuvântul meu!”

William crede – la fel ca părinții mei, de altfel – că bisericile sunt bune numai pentru cununii și înmormântări sau ca să aibă unde merge lumea bună din Chicago de Crăciun, de Paști și la alte ocazii speciale. El spune că manifestările ostentative de felul celor de la adunările evanghelistice ale domnului Moody și de la biserica de pe Bulevardul Chicago sunt pentru gloatele proaste de imigranți, nu pentru oameni rafinați ca noi. Și totuși, ceva m-a făcut să mă întorc acolo, chiar și după ce mi-a interzis William să mai merg. Biserica mi s-a părut minunat de familiară, iar cuvintele pastorului au atins o parte neștiută și pustie din sufletul meu, una care mă duce cu gândul la fotografiile cu orașul Chicago de după Marele Incendiu, cu fragmente înnegrite de ziduri șubrede și străzi fără viață, acoperite de moloz, care se întind pe kilometri întregi. Când am încercat să-i explic lui William ce simt și de ce m-am dus înapoi, a rupt logodna. „Nu pot accepta ca soția mea, mama copiilor mei, să se lase amăgită de asemenea nerozii.”

Mă întreb dacă mă va plânge când va afla că s-a scufundat vaporul și m-am înecat. Vasul se clatină și se hurducă încă. Priveliștea de la ferestre este estompată de ploaia de afară și încețoșată de respirația noastră pe dinăuntru. Simt cum ne cocoțăm încă pe crestele valurilor, prăvălindu-ne apoi de cealaltă parte. De s-ar fi aflat Isus la bord, ar putea oare potoli apele strigând: „Taci! Fără gură!”? William nu crede în minuni.

Tata a fost descumpănit aflând că am rupt logodna. La urma urmei, el a făcut în așa fel încât William să-mi facă curte și se temea ca bârfele să nu-mi distrugă reputația, odată ce vestea va fi ajuns la urechile celor din cercul nostru social.

— Am să stau eu de vorbă cu William, îmi făgădui el. Să văd ce pot face ca să se limpezească apele.

Dar acum mă întreb dacă îl mai vreau înapoi pe William. Bănuiesc că da. Cred că încă îl mai iubesc.

Par să se scurgă ceasuri întregi până îl aud pe un pasager zicând:

— Se văd luminile portului!

Mama scoate batista dantelată din mânecă și șterge cu ea fereastra aburită, dar nu zăresc nimic. Și chiar să fim aproape de port, vaporul încă se mai poate împotmoli într-un banc de nisip. Ca în coșmarul meu. De aceea, în vis, mami și cu mine trebuie să abandonăm vasul și să urcăm în barca de salvare.

— Încă ne mai putem lovi de un banc de nisip.

Nu-mi dau seama că am vorbit cu voce tare până nu îmi pune mama pe buze degetele ei înmănușate, spunându-mi:

— Taci, Anna.

— Uite portul! exclamă același pasager. Recunosc farul din Holland.

Câțiva călători se ridică să privească și mai că nu se dau de-a dura pe puntea mișcătoare. Trece parcă o veșnicie până ajungem la țarm, cu vaporul ținând piept valului uriaș. Când zăresc în sfârșit gura canalului de legătură dintre Lacul Michigan și celălalt lac mai mic, mi se pare ridicol de îngustă. Cum va reuși căpitanul să

ocolească debarcaderele de piatră aflate de o parte și de alta, acoperite cum sunt de valuri? Ca prin minune, reușește. Traversăm canalul și intrăm în Lacul Negru, care nu pare cu nimic mai calm ca lacul Michigan. Zăresc luminile stațiunii licărind în întuneric, cu silueta neagră a dunei de nisip profilându-se în zare, luminată de lănci de fulger îndepărtate. Un alt rând de lumini licăresc dintr-un șir de cabane și de la hotelurile aflate pe partea cealaltă a țărmului ce încadrează îngustul lac interior.

Într-un târziu, de pe puntea lunecoasă răzbat strigăte de bărbați în timp ce manevrează nava la locul ei, pe lângă docul din apropierea Hotelului Ottawa. Hamali cu umbrele dau buzna să-i ajute pe călători la debarcat. Mă ridic, nerăbdătoare să cobor și eu, dar temându-mă că mă vor lăsa picioarele de atâta tremurat. Un marinar trebuie să mă ia de mijloc ca să mă dea jos în siguranță, în timp ce vasul se leagănă în sus și în jos pe apa învolburată. Faptul că un străin mă apucă cu atâta grosolanie îmi dă fiori.

— Gata, duduie, zice el când picioarele îmi ating pământul.

Mi se taie genunchii și trebuie să mă apuce din nou văzând că sunt gata să mă prăbușesc.

— Ușurel, duduie! Ți-e rău?

— Nu, nu, n-am nimic.

Îi împing mâinile la o parte. Ne îngrămădim cu mama sub o singură umbrelă. Pământul îmi fuge de sub picioare în timp ce mă poticnesc pe pasarela de lemn spre intrarea din față. Ajunsă în holul hotelului, mă prăbușesc pe primul scaun ce-mi apare în cale, așteptând să vină mama cu cheile odăii. Mi se va părea tare ciudat să fim fără slujnică pe tot timpul șederii noastre. Mama a vrut s-o aducă și pe Sophia, dar am ținut morțiș să fiu singură cuc. Vom purta straie de rând și vom fi departe de corsetele și obligațiile noastre obișnuite, așa că nu vom avea nevoie de rochii alese și coafuri dichisite. Habar n-am ce voi face toată ziua sau cât timp îi va lua inimii mele să se întremeze.

— Hamalul ne va conduce la odăile noastre, spune mama, întorcându-se cu el și cu cheile. Cina se mai servește încă o oră.

— Mi-e prea greață să mănânc, îi răspund. Nu vreau decât să mă schimb de hainele de călătorie și să mă întind.

Odăile noastre alăturate se află în vechea clădire a hotelului, nu în anexa recent construită. Sunt mici, dar încântătoare, și a mea dă înspre Lacul Negru, unde vasul „Holland” stă încă ancorat în doc. Nu s-a scufundat în furtună. Nu m-am înecat cu mama în Lacul Michigan. Dar, privind la nava ce se leagănă în vânt și la valurile înspumate dansând în zare, îmi jur ca la plecare să iau trenul înapoi la Chicago. Nu mai pun piciorul pe vapor cât trăiesc.